

## Nr 76.

Av herr **von Koch**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag om ändrad lydelse av 6, 7, 8 och 21 §§ i lagen den 14 juni 1917 om införsel i avlöning, pension eller livränta.

Genom proposition nr 10 har Kungl. Maj:t föreslagit vissa ändringar i lagen den 14 juni 1917 om införsel i avlöning, pension eller livränta. Ändringarna äro föreslagna i syfte att undanröja den fara, som med lagens nuvarande lydelse ansetts föreligga för, att gäldenären skulle genom införsel kunna komma att berövas nödiga existensmedel. Bland annat har sålunda till 6 § första stycket i lagen (enligt propositionen utgörande 7 § första stycket) föreslagits sådant tillägg, att det skulle åligga utmätningsmannen att i införselbeslutet, förutom förordnande, huru stort belopp av gäldenärens avlöning skulle, i den mån densamma förfölle, innehållas till gäldande av underhållsbidraget, tillika meddela föreskrift, »att det vid varje avlöningstillfälle innehållna beloppet dock ej må överstiga viss angiven procent av då förfallande belopp».

Beträffande lämpligheten av det sålunda föreslagna tillägget torde man emellertid ur praktiska synpunkter kunna ställa sig tveksam. Detsamma innebär egentligen, i likhet med det föreslagna tillägget till tredje stycket av 6 § (enligt propositionen utgörande 7 § andra stycket), endast en mera detaljerad utformning av den i samma stycke redan givna principen för beräkning av det belopp, som skall innehållas. Det kan sålunda ifrågasättas, om någotdera av de nu föreslagna tilläggen över huvud taget är behöfligt, då det, även dem förutan, torde, enligt nyssnämnda principiella stadgande, tillkomma utmätningsmannen att iakttaga all nödig hänsyn mot gäldenären. I den mån de föreslagna tilläggen verkligen motsvara det avsedda syftet med desamma, torde likväl någon erinran icke böra göras. Att de direktiv, som lämnas utmätningsmännen i och för tillämpningen av införsellagens bestämmelser, alltmera vinna i tydlighet och klarhet kan givetvis icke anses såsom annat än en fördel. I detta hänseende synes mig likväl det ovan återgivna tilläggsförslaget vara mindre lyckligt formulerat.

Efter vad jag har mig bekant, förfares i Stockholm vid införsellagens tillämpning i denna del på följande sätt. Med ledning av de uppgifter, som kunnat inhämtas rörande gäldenärens personliga förhållanden, fast-

ställes ett belopp, som denne må av sin avlöning behålla såsom existensminimum, varefter underhållsbidraget eller utskylderna uttagas av över-skottet. Detta enligt mitt förmenande fullt riktiga tillvägagångssätt skulle emellertid i viss mån omöjliggöras, därest ifrågavarande tilläggsförslag genomfördes. Enligt detta förslag skulle nämligen vid varje avlöningstillfälle alltid kunna innehållas viss procent av avlöningen, oavsett till vilket belopp densamma uppginge. Även om avlöningen komme att sjunka under det beräknade existensminimum, skulle innehållande av viss procent av densamma kunna ske. Härigenom har, synes det mig, det med det föreslagna tillägget avsedda ändamålet i viss mån förfelats. Gälldenären kan lika fullt bliva utsatt för möjligheten att nödgas avstå så stor del av lönen, att återstoden icke räcker för hans eget behov.

Mera överensstämmande med förenämnda tillvägagångssätt för beräkning av det belopp, som vid varje avlöningstillfälle skulle kunna innehållas, och mera betryggande för gälldenären synes mig ett stadgande av den innebörd, att utmätningssmannen skulle i införselbeslutet föreskriva, att visst till summan bestämt belopp (existensminimum) vid varje avlöningstillfälle skulle förbehållas gälldenären och erforderligt innehållande kunna ske endast av det överskjutande beloppet. Liksom enligt det av Kungl. Maj:t föreslagna tillägget till nuvarande 6 § tredje stycket vad som skall av avlöningen innehållas skulle kunna bestämmas till olika belopp för särskilda avlöningstillfällen inom viss tidsperiod, skulle även den för gälldenärens behov avsedda delen av avlöningen av motsvarande anledning kunna sättas till högre eller lägre belopp för olika avlöningstillfällen. Mot ett sådant stadgande torde icke heller från den underhållsberättigades sida kunna framställas några mera vägande invändningar. Risker att den underhållsskyldige tröttnar och söker alldeles undkomma införselhotet, vilken risk alltid förefinnes, om han pressas allt för hårt, synes på denna väg bliva så gott som ingen och därigenom uppväges den minskning i det erhållna bidragets belopp, som det av mig nu ifrågasatta tilläggsstadgandet möjligen skulle komma att i vissa fall medföra vid jämförelse med Kungl. Maj:ts förslag.

På det att de av mig nu anförda synpunkterna måtte vinna beaktande vid riksdagens prövning av Kungl. Maj:ts ifrågavarande proposition, tillåter jag mig härmed vördsamt hemställa,

att riksdagen ville för sin del besluta sådan ändring i Kungl. Maj:ts förevarande förslag, att 7 § första stycket — därest icke ifrågavarande bestämmelse hellre anses böra få sin plats i 7 § andra stycket — erhåller följande lydelse:

Varder införsel beviljad, förordne utmätningssmannen, huru stort belopp av avlöningen skall, i den mån densamma

förfaller, innehållas till gäldande av underhållsbidraget, med föreskrift tillika huru stort belopp av avlöningen som den underhållsskyldige må vid varje avlöningstillfälle själv uppbära, samt att innehållande må ske, endast i den mån återstående delen av avlöningen därtill förslår.

Stockholm den 22 januari 1925.

*G. H. von Koch.*